

РЕШЕНИЕ

№ 7258

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 29.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8930** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК вр. чл. 157 ал. 4 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Г. П. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Д“, ет. 8, ап. 128, срещу Заповед № з-11195 / 27. 08. 2012 г. на директора на СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон. Твърди, че не е извършил посоченото дисциплинарно нарушение, както и че не са спазени изискванията на чл. 229 от ЗМВР и чл. 235 и чл. 246 от ППЗМВР. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноските по делото.

Ответникът – директора на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Г. П. Г., е държавен служител, назначен на длъжността „младши разследващ полицай“ в група „Разследване на криминални престъпления“ на сектор „Досъдебно производство“ към 05 РУП - СДВР, категория „Г“ – III степен.

С докладна записка рег. № я 22038 / 21. 05. 2012 г. на главния счетоводител на СДВР –

Е. М. до директора на СДВР, е посочено, че на 18. 05. 2012 г., Г. Г. е поискал да му бъде възстановено намаленото трудово възнаграждение и след като получил отговор, че сектор „Финансово осигуряване” не може да направи това, започнал да крещи, че главния счетоводител не спазва законите на страната.

Със заповед № з-7011 / 29. 05. 2012 г. на директора на СДВР, е разпоредено образуването на дисциплинарно производство срещу държавния служител и е назначен дисциплинарно – разследващ орган.

С покана рег. № 25596 / 20. 06. 2012 г. от дисциплинарно-разследващия орган, връчена на същата дата на Г., са изискани писмените му обяснения по случая.

С писмени обяснения рег. № 25808 / 22. 06. 2012 г., е посочено, че не е заплашвал никого с уволнение, не е тормозил, дискриминирал, обиждал или заплашвал г-жа М..

Със справка рег. № 26224 / 25. 06. 2012 г., са изложени резултатите от извършената проверка и е предложено на държавния служител да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца. На 01. 08. 2012 г. Г. се е запознал със справката, като на 03. 08. 2012 г. е поискал да се запознае с материалите по дисциплинарното производство.

На 09. 08. 2012 г. на Г. е връчена покана за даване на писмени обяснения рег. № я 34952 / 09. 08. 2012 г., каквито държавния служител е депозирал на същата дат с рег. № 31742 и са приети от дисциплинарнаказващия орган на 10. 08. 2012 г., видно от отбелязването (стр. 23) върху тях.

Със Заповед № з-11195 / 27. 08. 2012 г. на директора на СДВР, на Г. е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца. Заповедта е връчена на 29. 08. 2012 г.

С жалба, вх. № 20455 / 30. 08. 2012 г. по описа на АССГ, е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния по смисъла на чл. 228, т. 3, вр. с чл. 186, ал. 1 от ЗМВР орган и в сроковете по чл. 225, ал.1 от с. з., при спазване на административно-производствените правила, след приемане на писмените обяснения на държавния служител по реда на чл. 229, ал.1 от ЗМВР и е в предвидената в чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за МВР (ППЗМВР) форма. Видно от представеното по делото удостоверение рег. № я 12456 / 22. 03. 2012 г. от сектор „Човешки ресурси” при СДВР, комисар В. Й., е назначен на длъжността директор на СДВР със Заповед № К-10797 / 17. 12. 2009 г. на министъра на вътрешните работи и продължава да заема тази длъжност.

Безспорно по делото е доказано извършеното от Г. дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неетично поведение спрямо друг държавен служител от системата на МВР.

Видно от приложения протокол от 04. 07. 2012 г. (стр. 69) жалбоподателят е запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, а извършеното от него деянието е несъвместимо с правилата на поведение на държавен служител от системата на МВР.

В оспорената заповед е посочено, че е нарушена разпоредбата на т. 39а и т. 48а от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от МВР. Съдът действително намира, че не е доказано извършеното нарушение на т. 39а от Етичния кодекс, доколкото не е посочено спрямо кой ръководител и каква е йерархичната връзка, по отношение на който не е спазено достойнството, но това не се отразява на крайния извод, за нарушение на разпоредбата на т. 48а от същия кодекс. Съгласно т. 48а, в отношенията между държавните служители не се допуска поведение, окачествено като тормоз от психически, физически, сексуален и всякакъв друг характер.

Видно от докладната записка рег. № я 22038 / 21. 05. 2012 г. на главния счетоводител на СДВР – Е. М., на 18. 05. 2012 г., след като получил отговор, който не го задоволява, Г. Г. започнал да крещи, обвинявайки М., че не спазва законите на страната. Свидетели на поведението на Г. са станали други държавни служители, което довело да смущение на тяхната работа. В случая е без правно значение за конкретния спор дали действително на Г. е било намалено трудовото възнаграждение и дали влиза в правомощията на сектор „Финансово осигуряване” да го измени своеволно. Предмет на разглеждане в настоящото производство е издадения административен акт, с който държавния служител е дисциплинарно наказан поради поведение несъвместимо с правилата установени от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от МВР.

В същото време, съдът намира, че безспорно е доказано неетичното поведение на Г., спрямо друг служител на МВР, което се потвърждава, както от докладната записка на М., така и от сведенията на Р. К., В. П., Й. Р. и П. Г..

Съдът намира за неоснователни изложените от жалбоподателя доводи в представените писмени бележки, че не следва да се кредитират обясненията на К. и Р., поради тяхната сходност, и поради факта, че били подчинени на главния счетоводител. Това, че и в двете сведения са изнесени едни и същи обстоятелства означава, че служителите са възприели по един и същ начин конкретната фактическа обстановка, на която са станали свидетели и същата е именно такава, каквато е описана в дадените сведения. В същото време, техните обяснения се потвърждават и от обясненията на други двама свидетели на случилото се (П. и Г.), поради което съдът намира, че действително поведението на Г. е било несъвместимо с правилата установени от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от МВР.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи, че не следвало да се кредитират тези обяснения, тъй като жалбоподателя не оспори тези обяснения съдържащи се в административната преписка и освен това, на основание чл. 171, ал. 1 от АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда.

Съдът намира за неоснователни и възраженията, че не бил спазен двумесечния срок за налагане на дисциплинарно наказание, тъй като достатъчно данни за самоличността на извършителя няма с докладната записка рег. № я 22038 / 21. 05. 2012 г., по която е започнало дисциплинарното производство, а такива има едва с изготвянето на справка рег. № 26224 / 25. 06. 2012 г. Двумесечния срок от тази справка изтича на 25. 08. 2012 г., който се пада събота – неработен ден и съгласно правилата за броене на сроковете изтича на първия работен ден – 27. 08. 2012 г., на която дата е издадена оспорената заповед.

В същото време, във всички сведения дадени от К., П., Р. и Г. (освен тези на

последния, който заявява че не познава служителя), безспорно се посочва, че Г. е крещял на всеослушание на М., като я обвинявал че не спазва законите и я заплашвал с уволнение. Така посоченото поведение, съдът намира, че представлява тормоз от психологически характер, тъй като освен, че е заплашвал друг служител с уволнение, неетичното му поведение е станало достояние и на други служители, включително и на такива, които според твърденията на жалбоподателя са подчинени на М., т.е. същата е била злепоставена пред подчинените си.

Изрично в оспорената заповед е посочено, че е взето предвид цялостното поведение на държавния служител по време на службата и всички материали по дисциплинарното производство, поради което съдът счита, че наложеното наказание е съобразено с разпоредбата на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР.

Съдът намира за неоснователни и изложените в писмените бележки възражения, че дисциплинарно разследващия орган не е провел обективно разследване, тъй като в хода на дисциплинарното производство вместо жалбоподателя да посочи конкретни възражения и да поиска събирането на конкретни доказателства, същия съвсем бланкетно и декларативно е заявил единствено, че не е осъществявал тормоз.

Дисциплинарно – наказващия орган правилно е квалифицирал деянието извършено от М., като „нарушение на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР”, поради което и на основание чл. 227, ал. 1, т. 12 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „порицание”.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

По делото се направи искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, което съда с оглед изхода на спора намира за основателно, в размер определен съобразно разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. Г. срещу Заповед № 3-11195 / 27. 08. 2012 г. на директора на СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Г. П. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Д”, ет. 8, ап. 128, ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: